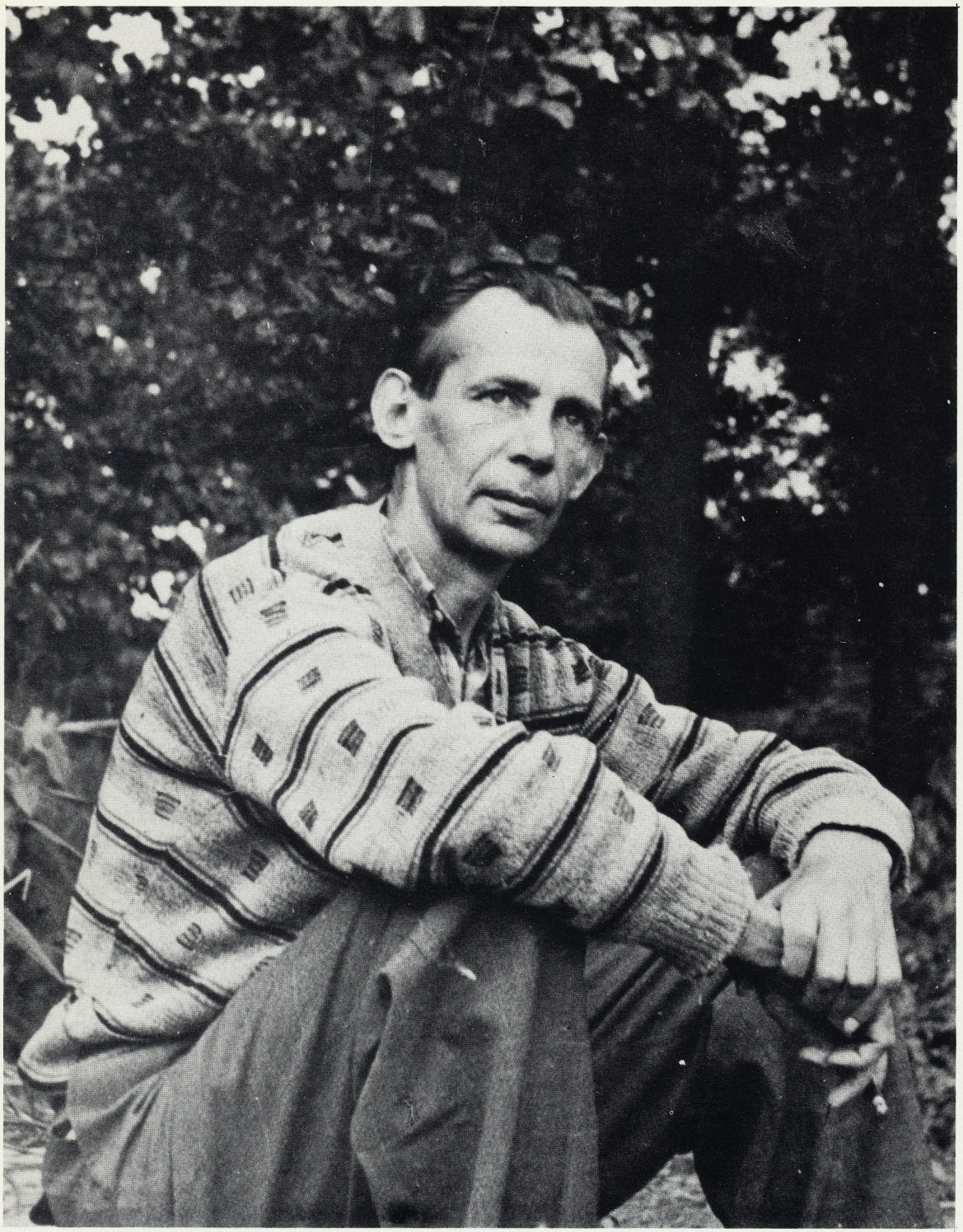

Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 2 1981

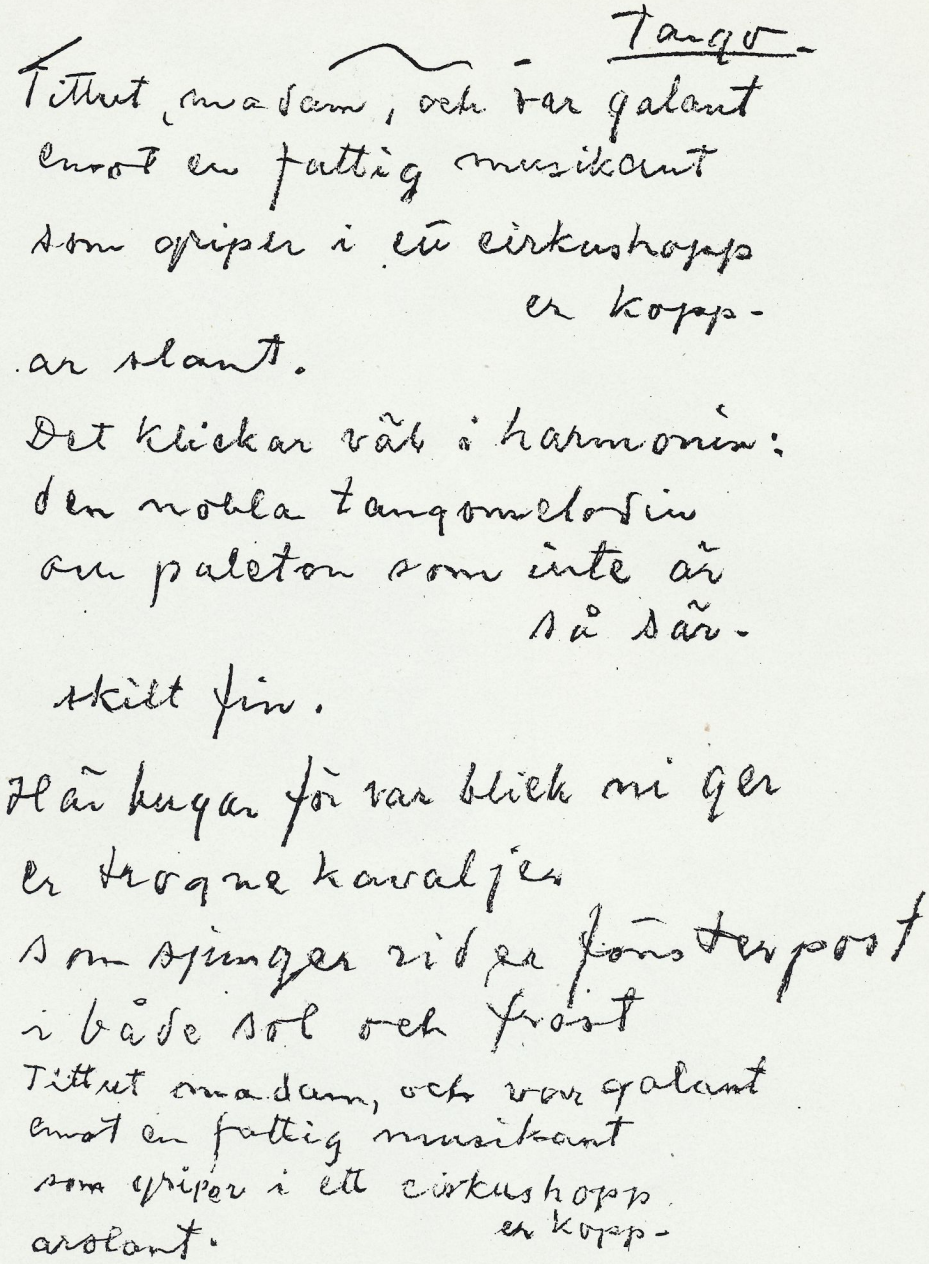

Handskrivet manuskript till tangon som senare skulle få rubriken "Tittut Madame . . ." (se Jenny Westerströms artikel om radiospelet "Staden" sid 12).

Omslagsbilden: *Nils Ferlin 1948.* Foto: *Dagens Nyheter.*

Käre Ferlinvän!

Hösten är här och lågtrycken kommer vandrande in över Sverige. Ännu en sommar har lämnat våra liv. Kanske blev den inte riktigt vad vi hoppats, riktigt badvänliga blev väl aldrig julisjöarna, och kanske hann vi inte med allt som vi hade sparat till sommarmånaderna, t.ex. alla de diktböcker som vi lagt undan för att vidga våra liv med i hängmattan eller hammocken. Men, kära du, också hösten är en tid för läsning. Det är gott att i den kulna oktober, medan höststormen rasar utanför, sitta framför den tysta TV:n och ur diktens värld hämta litet tröst för det liv som så fort går ifrån oss. Vi behöver se in i oss själva ibland och till det står ju all världens poesi beredd att hjälpa oss.

När du läser det här vet du kanske redan vilka som fått årets priser. Det ena, Ferlinpriset, får Bo Carpelan, en av Finlands och nordens finaste poeter. Vi i styrelsen är glada, och vi hoppas att du är det också, över att vi den här gången gått över Bottenhavet för att utse en pristagare. Vi har kanske för lätt att glömma att också på den sidan finns det många fina diktare som håller poesin och det svenska språket levande. Det är också med speciell glädje som vi i år som en engångsföreteelse beslutat utdela ett hederspris till Alf Henrikson för hans storartade insats som dagsversskrivare. Det andra, Trubadurpriset, går till Gunde Johansson, den glade, men också allvarlige, värmlänningen som har gjort mer än de flesta för att sprida intresse och förståelse för Ferlins diktning ut över landet. Varför inte komma och hylla dem vid prisutdelningen den 20:de? Vi brukar ha trevligt på våra sammankomster.

Din vän skalden

Sandro Key-Åberg

1981 års pristagare

Att 1981 års Ferlin-pris tilldelats diktaren *Bo Carpelan* innebär, att det för första gången går till en finlandssvensk poet — helt i samklang med stadgarna som säger att pristagaren skall vara "en svenskspråkig lyriker".

Dessutom har detta år ett hederspris i form av en miniatyr av K G Bejemarks Ferlin-skulptur tilldelats dagsverspoeten *Alf Henrikson*.

Årets trubadurpris går till *Gunde Johansson*, en av sällskapets verkliga trotjänare.

BO CARPELAN

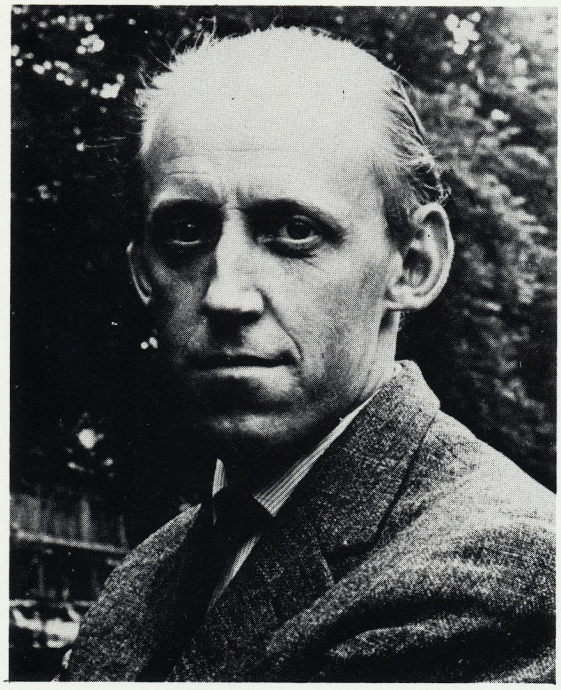

Att det är poeten, lyrikrecensenten och universitetslektorn i litteraturvetenskap *Tom Hedlund* som här presenterar årets Ferlin-pristagare Bo Carpelan är ingen tillfällighet. Tom Hedlund har ägnat en stor del av både sin forskning och sitt övriga författarskap åt finlandssvensk lyrik. Hans avhandling behandlade Arvid Mörne, och han har nyligen i essäsamlingen "Dikten som liv" reserverat en hel avdelning för bl a Mikael Lybeck, Bertel Gripenberg och Peter Sandelin.

Ljuset faller på fågelns vingar
och fågeln sträcker dem, glider ut
och skapar rymden.

Sannerligen en intrikat skapelseprocess! Allt hänger samman, ljus och mörker skapar varann, det lilla skapar det stora. En bild av en tillvaro i harmoniskt samspel, om man så vill.

Dikten återfinns i Bo Carpelans senaste diktsamling *I de mörka rummen, i de ljusa* (1976); den ingår också i urvalsvolymen *Dikter från trettio år*, som Carpelan gav ut förra hösten.

Bo Carpelan är den första finlandssvenska poet som har fått Nils Ferlinstipendiet. Han kan inte sägas höra till de mer okända finlandssvenskarna för oss här i Sverige; hans böcker kommer ut i delupplaga också på svenska förlag. Ändå har man kanske en känsla av att han något har hamnat i skuggan, i värsta fall betraktad som en fördrömd estet från det romantiskt inkrökta skedet i 50-talets början.

Inget är i varje fall mer felaktigt. Visst skrev Carpelan i sina första böcker en hel del högstämd, estetiskt putsad och sval poesi, där han kunde besjunga "tystnadens lugna kyla" i sitt blod, visst kunde han ännu 1960 använda pluralformer på verben ("där sovo hustrun och barnet") och visst kunde han kring mitten av 50-talet bekänna sig till skönheten, den absoluta och kompromisslösa, på följande högspända vis:

Jag lägger mitt ord på mörkrets städ
och slår på det med en stjärna,
hård som ditt öga, skönhet.

Men harmonin i den lilla treradingen om fågeln är inte sval. Rytmen är mjuk, orden enkla. Skönheten är obestridlig, men den är inte av det hårdhamrade och högtidliga slaget. I själva verket har Carpelans poetik förskjutits mycket markant sedan 50-talet.

Den svala dagen (1960) kan på många sätt sägas vara en brytningsbok. Den drömskt sköna naturlyriken finns här liksom tidigare,

bekännelsen till det lyriska koncentratet likaså — poetens arbete består i "att av två ord / återvinna ett".

Men här finns också andra tongångar. "Sök inte i det stumma gräset, / sök det stumma gräset" heter det i en av dikterna med den bittra insikten i bakgrunden om att "Hjärtat överensstämmer inte med sina gränser, / dikten inte med verkligheten, / verkligheten inte med Guds dröm".

Därmed fällde Carpelan domen över sin tidigare poesi, samtidigt som han en gång för alla formulerade det dilemma som var hans. Redan dessförinnan hade han försökt ta sig ur skönskriveriets bur — i de absurdistiska prosadikterna i *Minus sju* (1952). Men den verkliga nyorienteringen kom alltså först på 60-talet.

1966 ger han ut *73 dikter*, en samling som verkligen präglas av reduceringens estetik. Dikterna är ofta koncentrerade anslag:

Trädet,
det förgrenade
ljuset

Sammantagna utgör de 73 dikterna en elegisk betraktelse över livets snabba flykt, en betraktelse som är rotad i och illustrerad av de skarpetsade naturbilderna.

Gården (1969) är helt annorlunda: en lyrisk självbiografi, som jämförd med 73 dikter ibland kan tyckas nästan mångordig. Den är samtidigt Carpelans mest lättillgängliga diktsamling. Boken består av psykologiska snapshots, stämningsbilder och mer eller mindre robust berättade episoder från författarens uppväxt i lägre medelklassmiljö i Helsingfors. Till de minnesvärda dikterna hör följande porträtt av en grannkvinna:

Mor talade bara några få gånger om henne.
Det fanns så litet att säga.
Hon levde ensam sedan mannen och enda sonen
drunknat en julinatt nära Högholmen.
Hon hälsade tyst och vi hälsade tyst tillbaka.
Hon var den enda som hängde en julkrans av lingonris på sin dörr.
Tredje julen hängde den långt in i januari
och hon sågs inte till.
Mor anade oråd.
De fann henne, men jag fick inte se.
Allt, sa mor åt far, var städat och snyggt,
som om hon väntat något besök.

Källan (1973) är ett slags summering, gjord "Vid fyrtiosex, mer än halvvägs". Och det är inte längre fråga om "att av två ord / återvinna ett" — nu ser idealet helt annorlunda ut:

Det viktigaste är kanske inte att reducera
utan att välja bort den oklara bakgrunden.
Av två ord skapa tre viktigare.
Låta tingen vara vad de är, och flykt vara flykt
bort från de döende, närvaro närhet till henne som vilar
och som en dag inte kan väckas.

Dikten heter, med karakteristisk öppenhet, "En av poetikerna" — skönhetens hård- och enögde gud som betraktade poetens arbete vid mörkrets städ har tvingats kapitulera för livet självt och för en skönhet som har sina rötter mitt i människornas vardagstillvaro. Visserligen finns i *Källan* såväl som i den senaste samlingen, *I de mörka rummen, i de ljusa* (1976), en hel del vemodig naturlyrik, men där finns också en saklighet och en direkthet som är ny i Carpelans poesi.

Harmonin är alltså inte självklar — tvärtom, den är hotad så som den alltid har varit hotad. Men också hotet erkänns nu, orden är enkla och mättade:

Förr eller senare får ditt öde
vittring av dig.
Som en geting, snabb och osynlig,
bara det glänsande ljudet,
bara ett vinddrag.
Du vänder dig hastigt om.

Den oroande sprickan, som man har kunnat ana litet varstans i Carpelans tidigare diktning, ligger öppen. I en kommentar till sin utveckling som lyriker ("Ur en opublicerad poetik" i *Festskrift till Olof Enckell 12.3.1970*) har Carpelan också sagt att han numera försöker "gå komplikationerna in på livet, utan teoretisk skyddsdräkt". Med största uppskattning citerar han Horatius: "Mitt mål skall vara en dikt, så formad av det vanliga språket, att vem som helst tilltror sig att göra om den men får svettas mycket och våndas förgäves, om han försöker."

Att Carpelan själv efterhand har uppnått denna enkelhet och självklarhet kan man lätt förvissa sig om genom att läsa hans dikturval.

*

Bo Carpelan (f. 1926 i Helsingfors) disputerade i litteraturhistoria 1960 på en avhandling om Gunnar Björling. Hans författarskap omfattar förutom lyriken även romaner och barnböcker; dessutom har han översatt bl a finskspråkig lyrik till svenska.

Bo Carpelan har givit ut följande diktsamlingar:

Som en dunkel värme (1946),
Du mörka överlevande (1947),
Variationer (1950), *Minus sju* (1952),
Objekt för ord (1954),
Landskapets förvandlingar (1957),
Den svala dagen (1960), *73 dikter* (1966)
Gården (1969), *Källan* (1973),
I de mörka rummen, i de ljusa (1976).
Dikter från trettio år (1980) innehåller ett urval ur hela Carpelans produktion.

Tom Hedlund

H

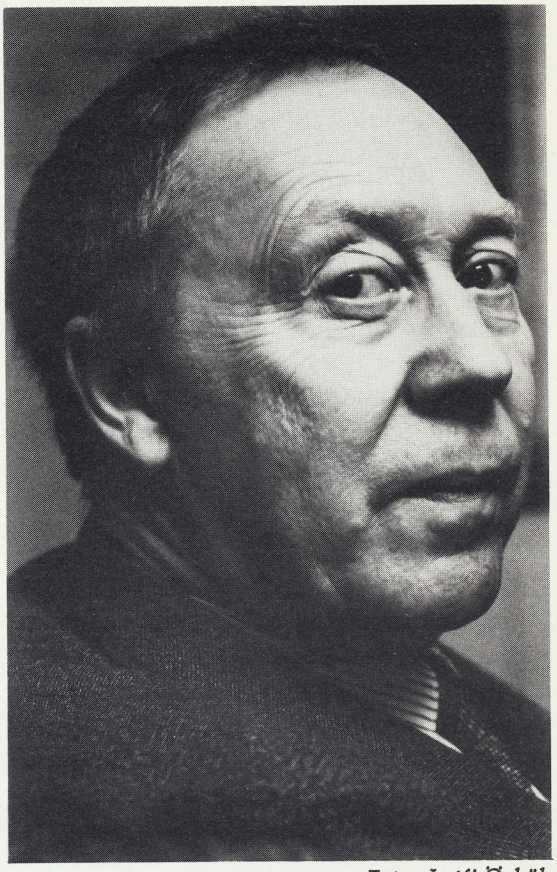

Foto: *Lutfi Özkök*

Hederspristagaren Alf Henrikson presenteras här av sin kollega i den stora finlandssvenska rikstidningen Hufvudstadsbladet *Benedict Zilliacus*. Under signaturen Bez har han efter decenniers dagsverser blivit det svenska Finlands svar på H. Medan den rikssvenska kollegan skrivit verskrönikor och lustspel, har också Bez ägnat sig åt teatern, främst i form av en lång rad kritikerrosade revyer ända sedan 50-talet med saltade kupletter, framförda av bl a då ännu knappast Sverige-kända Lasse Pöysti och Birgitta Ulfsson.

Ju mer man har suttit och läst i sitt liv
ju tröttare är man på adjektiv.
Efter rader av pladder och sidor av prat
känns det gott med subjekt och predikat.

Denna H-vers klippte jag, med varmt instämmande, ut en gång under den relativt korta period då jag svek SvD för DN som mitt fönster mot Sverige. Jag stiftade klippet på väggen bakom skrivbordet, som en påmin-

nelse. Dessvärre förgäves; till mina komplex i livet hör att jag så sällan i mitt eget dagsversande lyckats komprimera mig till den lapidarstil som är Alf Henriksons när han är som bäst. Den som han väl i någon mån kan sägas ha mognat fram till under sina fyrtio år som poet i Namn och Nytt, men som han, enligt vad jag kan se i Staffan Björcks förträffliga bok Dikter för dagen, tycktes behärska redan 1944. Då skrev H så här:

De klara, konkreta orden
lär man sig älska med tiden.
Kring dem går den trygga jorden.
I dem bor den stora friden.

Den där fint ciselerade epigrammatiska stilen, ofta formande sig kring ett innehåll som rör sig om osökta väsentligheter, är långt ifrån det enda för vilket Alf Henrikson förtjänar att avundas. Men det finns ju gränser för ens ambitioner. Att behärska Kinas historia, Medelhavsländernas historia, Nordens och enkannerligen Sveriges historia, för att inte tala om Världens historia — behärska så till den grad suveränt att det förslår till att effektivt populärisera och att underhållande levandegöra det allt — det överlåter man med lättnad åt Alf Henrikson. Och noterar belåtet att detta enmansuniversitet (Per Wästbergs träffande epitet) mycket riktigt belönats med både hedersdoktorat och Litteris et Artibus.

Inom min kompetens faller enbart att bedöma Henrikson som H, som en av dagsversmakare, denna märkliga hybrid mellan lyriker och journalist den där uppfångar det dagsaktuella för att låta dess bild brytas genom ett mer eller mindre konstfärdigt slipat prisma. Sällan utan ambitioner att verket ska leva längre än över nästa morgon.

Vilka Alf Henriksons egna ambitioner i det avseendet må vara vet jag inte, men det är lätt att se att en mycket stor del av hans många, många tusen ögonblicksfångande NoN-verser överlever ögonblicket mycket långt, fungerar bortom år och årtionden bara de plockas fram ur tidningsläggen, i somliga fall rentav blir "odödliga" genom att ofta citeras (även här i Finland).

Det kan tänkas att det här har att göra med upphovsmannens historiska sinne, hans ständiga medvetenhet om sammanhangen över sekler och kontinenter, hans förmåga att finna de eviga sanningarna i det aktuella skeendet.

Historiens spegel i H:s vers kan ibland bli nog så tung och pampig, bilderna och namnen kan rulla fram som vågor utmed raderna och lyriken bli epik, icke sällan lärorik, alltid tankeväckande, full av originella infall, parallelller, visioner av dolda sammanhang som görs oss uppenbara.

Jag vill inte dölja att den genren tilltalar mig personligen mindre än t ex den briljanta formlek (också den parad med avsevärd lärdom) jag finner hos en Kajenn i mitt ordinarie rikssvenska husorgan. Ändå tvekar jag inte, ombedd att skriva några rader om Alf Henrikson i Poste Restante, att beteckna honom som dagsversens Stormästare. Redan på grund av omfattningen i hans oeuvre och den klass detta har hållit genom årtiondena, men också för den otroliga vitaliteten, variationen och infallsrikedomen däri.

Helst tänker jag därvid, som jag antydde i början, på den H som lyckas komprimera både livsvisdom och bokligt vetande i några få rader, enligt ett mönster han har kunnat studera i sin kinesiska vers likaväl som i sina isländska runor eller klassiska epigram. I skrivande flyktiga stund har jag inte tillgång till ett urval som tillät mig vaska fram det lödigaste provet på den arten, men jag återger gärna en bagatell lånad ur den björckska boken. Dels för dess korthets skull, dels för att ett av de världshistoriska namnen i den kittlar min östsvenska känsla, och mest för det lekfulla skämt med rimord som jag tycker hör genren till:

Samma måne som lyser på tant
lyste på Platon, lyste på Kant,
lyste på Shakespeare och Dante,
lyste på Shelley och Södergran,
lyste på Nero och Djingis Khan
innan den lyste på tante.

Benedict Zilliacus

GUNDE JOHANSSON

Att Trubadur-pristagaren Gunde Johansson presenteras av broder Tor behöver varken förklaring eller kommentar.

Ofta hör man något i stil med: "Egentligen torde en presentation av NN vara överflödig för alla vet ju vem NN är." — Och NN — i detta fall Gunde Johansson — visst vet väl alla vem han är och vad han har haft och har för sig. Detta dock med en viss reservation. Ity eventuella visitkortsutgåvor för Gundes del med sysselsättningsdeklarationer skulle nå svindlande upplagor.

Inom Ferlin-Sällskapet är vi väl medvetna om att dess upphovsman vid sidan av skrivandet ägnade sig åt många yrken av skilda slag.

Nåväl, vid ett tillfälle tävlade Nils Ferlin och Gunde Johansson om vem som haft flest yrken. Och vilket elektroniskt precisionsur och målkamera som helst skulle ha konstaterat en fullödig jämspelthet.

Jag har ett "protokollsutdrag" beträffande Gundes tävlingsinsats och upplåter detta med glädje till de medlemmar av sällskapet, som av någon anledning icke förunnats taga del av nämnda "protokollsutdrag" som här följer:

Gunde såg dagens ljus för första gången 1922 i Nyed. Han är värmlänning alltså! Och visdiktare i såväl ton som ord vilket svenska folket fick erfara i större sammanhang, när tjugonioåringen via radio bjöd på sin Torparvisa. Som tonsättare möter vi honom med adekvata tonslingor till dikter av Dan Andersson, Nils Ferlin och Nils Parling bl a, och i det sammanhanget möter vi visartisten med sin gitarr. Men det räcker inte, han har trakterat nationalinstrumentet dragspel också. I egen orkester.

Kunskap har han trängtat och velat dela med sig av. Därför bestämde han sig för att bli folkskollärare och det blev han 1953. Men som alla vet, så måste ju skolbarn och även föräldrar ha mat, dryck och tvättmedel och borste och kamm. För den skull bestämde han sig för att bli diversehandlare. Och det blev han.

Men livsmedels- och diverselagret stod sig slätt inför Gundes kunskapshunger. Han begynte studera litteraturhistoria vid Göteborgs universitet och vid Stockholms universitet (bl a religionshistoria). Bland initiativtagarna till Dan Andersson-Sällskapet 1962 finner vi Gunde som sekreterare och skattmästare och sedermera som dess ordförande och flitigt litterärt verksam kring Dan Andersson, och liksom Dan Andersson så skriver även Gunde dagsvers och recenserar litteratur.

Han kan ävenledes betitla sig som "skådespeleriarbetare" i samband med teaterturnérande och medverkan i filmer om Dan Andersson och Nils Ferlin.

Gunde Johansson är en fantastisk historieberättare — visste ni det!? Spel opp Gunde — du har många lyssnare till din dur och moll!

broder Tor

Obygd

av Arne Säll

Novembers fönster
i slitna och grånade
fästen
lutar sej in
mot ditt liv
— undanskymt,
illa hanterat,
i skuggan av världen —

Vinden kallar
i knakande fogar
ekot tillbaka
från alla förgångna,
felslagna åren —

Dina drömmar om natten,
dina steg
mellan morgon och kväll
är redan utestängda
från varje försoning
— du förväntar dej
inte längre
någon hägrande
reinkarnation
bortom novembers
blygrå fönster —

(Ur en kommande diktsamling våren 1982)

Slutspel

av Bert Westerström

Som ett schackparti
— slutar i remi —
lever vi.
Avgörandet,
det stora slutspelet,
låter vänta på sig.
Men det kommer
var så säker
logikens lagar
är lika obarmhärtiga
som det schackparti
vi lever i.

ETT HÖGST FÖRNÄMLIGT SKRIK
BESKRIVET I MODERN LYRIK

Staden — en radiorapsodi

av *Jenny Westerström*

Staden kommer som nummer tre i raden av hörspel, som Ferlin och Briné gjorde tillsammans. Det uppfördes för första gången den 24 april 1935 i Carl-Otto Sandgrens regi. Nyuppsättningen, också den i Sandgrens regi, ägde rum den 13 augusti fyra år senare. Vid båda föreställningarna medverkade Ferlin som uppläsare av recitatörsversen.

Uppbyggnaden av stycket är rapsodisk. Visor varvas med dialoger, vilka ger glimtar från olika miljöer och platser i 30-talets Stockholm. Scener och dialoger kretsar kring en genom hela stycket löpande huvudhandling, som emellertid är mycket diffust och skissartat skildrad. Man får under en dag glimtvis möta kassör Mynt, anställd på Nordiska Banken. Han har, vilket man så småningom får veta, gjort sig skyldig till ett förskingringsbrott av antagligen ganska allvarlig art. Därom vittnar självmordet i slutet av stycket. Trots att förskingringsaffären har en central funktion, får man inte veta mycket om den. I de olika scenerna får man av personer, som på olika sätt känner kassör Mynt, antydningar och kommentarer till både händelsen och hans karaktärsdrag. Om det är hans hyresvärdinna, fru Hyrbom, eller maskinskriverskan på banken, fröken Tangent, eller de dagliga medpassagerarna på bussen, ger de enbart positiva beskrivningar av honom. Han är en mycket god och ömsint människa, vars iver att hjälpa andra drivit honom in i den olyckliga situationen. Det är en människa, som får Ferlins fulla medkänsla.

Ljudeffekterna spelar här liksom i Marknad en stor roll som hjälp till att framkalla de olika miljöerna i staden och för att bilda övergången från en scen till en annan. Man får lyssna till tidningspressarnas dunkande, spårvagnsklockornas klingande, kyrkklockornas dån, ambulansens tjutande sirener, fabrikernas visselpipor och annat gatubuller. Scener från gatan, torget, bussen, spårvagnen, restaurangen, banken, pantbanken, kyrkogården, bakgården, kafferepet skymtar förbi.

Tonen i stycket är kuslig och bitter. Den ligger långt från såväl den idylliska atmosfären i *Spelkosackerna* som den folkligt burleska i *Marknad*. Däremot finns det i *Staden* mera av tidsfärg och samtidsanknytning än i de två föregående spelen. Stämningen från 30-talets krisår är påtaglig. Av dialogerna framgår att stor arbetslöshet råder, att de sociala klyftorna är stora och att några genomgripande sociala reformer ännu inte ägt rum. Det finns bl a ingen anställningstrygghet, ingen moderskapspenning. Växel- och obligationshandel florerar. En viss tidsfärg ger också närvaron av vissa yrkesgrupper, som numera är försvunna t ex gatsopare, cyanvätearbetare, gatumusikanter.

Flera anspelningar på vid tiden aktuella personer förekommer också. I versionen 1935 nämns boxarna Schmeling och Baer. Den förre var världsmästare 1930—1932 och den senare 1934—1935. Dessa byts 1939 ut mot löparna Höckert, Wachenfeldt, Eastman och Woodenson. Någon kritik av idrottsliga prestationer verkar det inte vara fråga om här. Detta ligger annars nära till hands att misstänka eftersom diskussionerna vid denna tid då och då gick i den riktningen. 1932 gav t ex Ivar Lo Johansson ut skriften *Jag tvivlar på idrotten*. I Ferlins fall är det nog snarare hans stora idrottsintresse som gör det naturligt för honom att anknyta till sporthändelser.

Vid uppförandet av *Staden* 1939 förekommer också liksom både i *Spelkosackerna* och *Marknad* antydningar på Greta Garbo. Hon är ett bra exempel på tidens stjärnkult.

För att frammana atmosfären på banken låter Ferlin-Briné en röst läsa börsnotering-

arna. Nämnas kan att författarparet vinnlade sig om att få dessa att följa den för tidpunkten aktuella kursen. I marginalen till regimanuskriptet 1933 står en uppmaning, att uppgifterna skall kontrolleras. Detta har väl också åstadkommits, ty vid nästa föreställning ligger börsnoteringskursen högre.

Personerna i stycket är namngivna efter vad de sysslar med. Huvudpersonen kassör Mynt bor på Sedelgatan 5 och hyr rum hos fru Hyrbom, som skvallrar med fru Skvallerberg och fru Sladderlöv. I samma bank, som kassör Mynt arbetar på, finns skrivmaskinsflickorna fröken Tangent och fröken Siffer. Den allvarliga och bittra tonen i radiospelet mildras något av denna skämtsamhet, som osökt för tankarna till persongalleriet i kortlek av typ "De löjliga familjerna".

Vid uppsättningen 1939 förekommer ett av Ferlin tidigare använt motiv. En scen mellan Mynt och en blomstergumma påminner om dikten "Om våren" i *Barfotabarn.*

> Blomstergumman: "Köp vackra mörkröda rosor, hela knippan för endast 1 kr." Mynt: "Det är bra! Ge mig den!" Blomstergumman: "Nä, se goafton kassörn! Ja kassörn är alltid lika snäll och köper av mig. Jag ska säga att dom här rosorna är verkligen finfina, alldeles färska, dom håller sig minst en hel vecka." Mynt: "Tack, det räcker för mig. — Se här, ta den här! Det är jämnt." Blomstergumman: "Åh en hel tia! Nä alldeles för mycket, tusen tack, goe kassörn."

Regimanuskripten till uppsättningarna både 1935 och 1939 finns bevarade, men endast ett originalmanuskript har förekommit. I originalmanuskriptet till 1935 års version av spelet har man gjort ändringar och tillägg för hand direkt inför nästa uppsättning 1939.

Ett stort antal scener har lagts till inför 1939 års uppsättning, men själva huvudhandlingen står oförändrad kvar.

Förutom nämnda regimanuskript till uppsättningarna 1935 och 1939 finns besynnerligt nog ytterligare några maskinskrivna sidor med

Kl. 20.15

STADEN

Rapsodi av

Josef Briné och Nils Ferlin

Regi: Carl-Otto Sandgren
Dirigent: Sune Waldimir

Personerna (i den ordning de framträda):

Gatsoparen	*Nils Hultgren*
Recitatören	*Nils Ferlin*
Kassör Mynt	*Erik Rosén*
Fru Hyrbom	*Tyra Dörum*
Spårvagnskonduktören	*Sven Pettersson*
Hamnarbetaren	*Ragnar Falck*
Cyanvätearbetaren	*Olle Hilding*
Skurgumman	*Eva Sachtleben*
Sångaren	*John W. Hagberg*
Bankkamrern	*Gösta Gustafsson*
Fröken Siffer	*Else-Brite Ågren*
Fröken Tangent	*Lillemor Björnstad*
Guiden — En högtalarröst	
Polisen	*Ernst Brunman*
Gatuförsäljaren	*Manne Grünberger*
Busspojken — Fru Skvallerberg	
Prästen	*Albert Ståhl*
Gårdsmusikanten — Pantlånaren — Tidningsförsäljaren	
Blomstergumman	*Emmy Albiin*
Kisen — Utroparen — Hovmästaren	

Dessutom bankkunder, turister, trafikanter, poliser, gatuförsäljare, gatusångare, restaurangpublik m. fl.

Ur Röster i Radios program 13 aug. 1939.

ändringar av radiospelets text och med hänvisningar om att vissa dikter och visor skall bytas ut.

En av dikterna som plockats in, anges vara hämtad ur samlingen *Med många kulörta lyktor* 1944.

"På Arendorffs tid" hör också till de dikter, som anges skola ingå med hänvisning till, att denna visa finns utgiven på *Odeon.* Enligt *Uppslagsbok för Svenska Musikhandeln* 1941—1945 utgavs denna kuplett år 1945 i en vissamling med samma namn och sammanställd av Lille Bror Söderlundh på nämnda musikförlag. På ungefär samma tidpunkt anspelar också en passage om bostadsbristen, som under åren kring krigsslutet var katastrofal. Det kan således konstateras, att det är fråga om en omarbetning av radiospelet utarbetad efter 1945. De olika registren på Sveriges Radio uppvisar inte, att denna planerade nyuppsättning av *Staden* någonsin instuderats eller sänts.

Till skillnad från de tidigare behandlade radiospelen finns till visorna och dikterna i *Staden* inte så många förmanuskript bevarade. Följaktligen är det inte möjligt att i samma utsträckning som i *Marknad* bedöma dikternas framväxt. Noteras kan, att ändringarna i dikterna från originalmanuskript till de färdiga uppsättningarna är obetydliga. Visor och dikter tycks här redan i originalmanuskripten ha försetts med en definitiv och färdig form.

I dikt- eller vissamlingar tidigare publicerade dikter eller visor. Ur *En döddansares visor* har Ferlin hämtat dikten "Trist", som inleds med orden: "Vår gamla tidningsgumma, som stultade med nöd uppför trapporna var morgon när sjuslaget ljöd." Denna dikt utgick vid uppsättningen 1939. Här finns endast en mycket liten ändring, nämligen i sista strofens "och jag tycker det är trist" har i *Staden* "och" strukits över. En bagatellartad ändring, men kanske ändå medveten!

Efter en bilkrock i ett gathörn intonas ambulanssirener, som därefter tonar över i kyrkklocksklang och recitatören läser dikten "En död", tillägnad Dan Andersson hämtad ur *En döddansares visor*. Denna version överensstämmer helt med den i diktsamlingen.

Ytterligare en dikt är hämtad ur debutsamlingen. Efter en scen med livlig gatuförsäljning läser recitatören "I livets villervalla".

I dikt- eller vissamlingar senare publicerade dikter eller visor.

Ett knippe dikter ur *Staden* kom 1938 att plockas in i *Goggles*. Radiospelet inleds med "Gatsoparnas sång", som sedan övertonar i tryckpressarnas dunkande och recitatörens läsning av den dikt, vilken i *Goggles* bär rubriken "Löpsedel". I ett handskrivet manuskript har dikten ett annat namn, nämligen "Och hon var änka". Men denna rubrik är överstruken. Dikten finns publicerad i *Brand*, då med rubriken "Se - - -!" Denna text överensstämmer helt, bortsett från rubriken, även vad gäller interpunktering, med nyss nämnda handskrivna manuskript. I båda versionerna ingår också följande strof:

Och här är det något från England
perversiteten grasserar . . .
Det är nu för djävligt ruskigt
— kanhända det intresserar!

Denna strof ströks, vilket också Å Runqvist påpekat, i manuskriptet till radiospelet och kom heller inte med i Gogglesversionen. Troligen hade man för avsikt att ta med den i uppsättningen 1935, eftersom den finns, visserligen överstruken, men nedtecknad, i regimanuskriptet. Det är endast i ovan citerade senare uteslutna strof, som Ferlin funderat över och ändrat ett enda ord, nämligen ordet "djävligt", som det heter i nämnda manuskript och i "Brandversionen". I originalmanuskriptet till radiospelet heter det "jädrans", vilket sedan i regimanuskriptet 1935 strukits över och ändrats till "jävligt". Innan dikten togs in i *Goggles* ändrade Ferlin en del på interpunkteringen.

Denna dikt har fått en ingående analys av Per Rydén i PR nr 1 1980. Bl a pekar han på hur orden "Och hon är änka" kan associera till Ferlins egen barndom — till svårigheterna för modern efter olyckan med fadern.

Just konstellationen moder — son är ett ofta förekommande motiv i Ferlins diktning. Det är en nästan helig förbindelse för Ferlin, där ömhet och medkänsla alltid lyser igenom.

I *Staden* finns också en antydan om ett liknande motiv. En av orsakerna till att kassör Mynt förskingrat för banken är, att han försökt hjälpa sin gamla sjuka mor. Ferlins medkänsla och förståelse för denna handling är uppenbar.

Tangon "Tittut Madame . . ." skrev Ferlin till *Spelkosackerna* 1934. I ett handskrivet manuskript, som finns till visan, har den ännu inte fått någon rubrik utan kallas rätt och slätt "Tango" (Se sid 2). I *Staden* återkommer visan året därpå i exakt samma lydelse, och denna får också stå kvar vid uppsättningen 1939. Inför nyinstuderingen av *Spelkosackerna* 1938 gör Ferlin däremot en omarbetning av visan, som också mera överensstämmer med den slutgiltiga "Gårdstango" i "Goggles".

Radiospelet inleds med att en gatsopare tidigt på morgonen sjungande sopar ihop resterna från nattens händelser. Sista strofen lyder:

Sopa på
ja, sopa på;
de rödaste rosor blir skräp och skrå.
Rätt snart är det inte så mycket kvar
av allt som så "underbart trevligt" var.
Så, sopa bara på.

Visan ser likadan ut i radiospelets alla manuskript, men i samlingen *Tio stycken splitter nya visor tryckta i år,* i vilken visan kom med 1941, har det överflödiga "ja" strukits genomgående. Likaså har sista versradernas "så" uteslutits.

"Gatsoparens visa" upprepas i slutet av stycket direkt efter kassör Mynts självmord. Här ligger det nära till hands att se gatsoparn som en personifikation av döden ifärd med att sopa ihop sina döda själar.

I dikten "Sprattla Pajazzo" har döden istället försetts med en lasso för att fånga in sina offer. Kassör Mynt har tillbringat sina sista timmar på en av stadens restauranger. Sista valsen har just tonat bort, när recitatörens röst tonar in och läser strofen:

Sprattla pajazzo
sprattla i clownernas vals.
Döden sin lasso
svingar i ring mot din hals.
Vinande, visslande
— nu! — går den ut.
Sprattla Pajazzo
pjäsen är slut.

Från restaurangen strömmar besökarna ut. Kassör Mynt tar sin rock och hatt och försvinner gatan bort. Strax därpå hör man ett skott. Så tonas "Gatsoparns visa" in och direkt därefter avslutas spelet med "Löpsedels" första strof, som anspelar på kassör Mynts brott. "Se här är det en som förskingrat . . ."

I "Sprattla Pajazzo" liknas livet vid en cirkus eller ett skådespel där vi alla som marionetter eller clowner dansar med tills dödens lasso lagt snaran om halsen på oss och pjäsen är slut. Denna korta dikt för också tankarna till Ruggiero Leoncavallos opera *Pajazzo.*

I dikt- eller vissamlingar ej publicerade dikter eller visor.

Tycker du som jag
så jobbar vi.
För då blir man god
och glad och fri
och kommer opp
i topp
och slår sej fram.
Entré messieurs
entré mesdames
Var så
god och tag en plats,
du Stina
Pelle eller Mats.

Denna ironiskt hurtfriska uppmaning i amerikansk anda till att jobba på för att slå sig fram inleder "Jobbarvisa". Den finns med vid båda uppsättningarna utan ändringar. I en annan strof finns en ironisk anspelning på stads- och maskinkulten hos en del av modernisterna. Ferlin hamnade och umgicks ju i denna krets utan att egentligen höra till dem.

Se nu inte så
förfärad ut
inför visselpipans
gälla tjut.
För se det är
ett högst
förnämligt skrik,
beskrivet i modern lyrik.

Ett spetsigt angrepp på den moderna tidens tekniska framsteg, tuffhet och nihilism riktar Ferlin i följande dikt som finns med i båda iscensättningarna av *Staden:*

Vi komma i senaste åkdon
vi sprattla på senaste vis.
Vi hojta i senaste kråkton
de senaste gudars pris.
Vi ha inga barnsliga tankar
och drömmar och nojs om Vår Herre och Hin
ty högt över Gauris Ankar
Vi dansa i flygmaskin.

REFRÄNG:

Hallå där
Hallå där:
här komma de senaste tidernas barn.
Vi skratta åt gulnade fanor,
desslikes åt gulnade brev
ty högt över titlar och anor
vårt eget beröm vi skrev.
Vi flabbar ibland så vi kippar
men gråten begriper vi inte ett skal.
För övrigt så går vi och tippar
på Gårda och Arsenal.

I förbifarten kan nämnas att både "tankar" och "Gauris Ankar" förekommer i "Gudarna väcktes", en dikt med liknande motiv *i Barfotabarn.* Här stavar Ferlin "Gaurisankar" i ett ord. I själva verket heter denna bergstopp på Himalaya Gauri Sankar. Två visor som endast finns med vid 1935 års föreställning är "Skvallerkuplett" och "Schackrarvisan". Skvallerkuplettens innehåll utspinner sig mellan de tre damerna Hyrbom, Sladderlöv och Skvallerberg och är inte särskilt ferlinsk i tonen, bortsett från att ett hos Ferlin ständigt återkommande motiv också finns antytt här. Det är cirkusmiljön, som kommer till uttryck på följande sätt:

Hon gav sej av
ifrån sin man å barn
i allra största hets
me en artist
från cirkus Schuman
som gör konster i trapetz . . .

Röster i Radio nr 33 1939, i vilken annonseringen av radioföreställningen *Staden* förekommer, har på tidningsomslaget en dikt, som både är kritisk mot rivningsvansinnet, vilket redan vid denna tid härjar i Stockholm, och den moderna nybyggnationen.

Min stad, hur stilla du sover
i skymningens blånande ljus.
Syrenerna välva alkover
omkring dina gränder och hus.
Men gränder och prång ska rivas
för aveny och palats,
att mänskligheten må trivas
och få lite bättre plats.
Var tid för det stora och ringa
bar olika tyngder och mått,
men högre än svalorna svinga
har aldrig en tornspira nått.
Vart jagar vi så i vår droska,
när blinkar vår lykta stopp?
— All världen skälver av brådska
som inför ett sprinterlopp.

Dikten ingår endast i 1939 års uppsättning. "Här rivs . . ." i *En gammal cylinderhatt* är troligen en senare omarbetning. Första strofen i radioversionen har uteslutits och två nya lagts till, men de två sista stroferna är identiska.

NILS FERLIN I MITT MINNE

av *Arne Häggqvist*

I

Om Nils Ferlin har hittills — under hans liv och under de tjugo åren efter hans död — skrivits mer än om någon annan svensk poet: de böcker och de artiklar som publicerats uppgår sammantaget säkert till betydligt mer än omfånget av hans eget samlade verk.

Det är nu i och för sig inte märkligt att mycket skrivs om en stor författare, i varje fall inte om han vore diktare på prosa, blev översatt till större språk och kanske fick Nobelpris. Annat är det dock med poeterna. Den som diktar på ett litet språk, som t ex svenska, har svårt att nå ut över gränserna och bli internationellt bemärkt. Men nationalskald i betydelsen en diktare läst och älskad av hela sitt folk, det kan han ändå bli. Så skedde för vårt lands del med en poet som Dan Andersson. Men även med Nils Ferlin.

Själv föddes jag lite för sent för att helt uppskatta den romantiske och sentimentale Dan Andersson (som Ferlin själv tyckte mycket om). När jag för egen del nådde mogen ålder — omkring 1930 — då debuterade Ferlin i bokform. Och han blev min egen generations favoritpoet framför alla andra. I Sverige.

Att jag sedan, 16 år senare, upptäckte Jacques Prévert och efteråt även Henri Michaux i Frankrike och blev nästan lika starkt påverkad, är en annan historia. Framför allt Prévert hyllades ju också snart som en hela folkets skald i sitt eget land och jag råkade själv komma i mycket nära kontakt med honom. Att jag nu nämner honom, beror främst på att så mycket i hans personliga läggning erinrade mig om Nils.

II

För mig kom Nils Ferlin att bli min ungdoms omvälvande poetiska upplevelse men också en direkt mänsklig erfarenhet av betydelse för mitt personliga liv. Att jag 1942, efter bara tre års privat bekantskap med honom, utgav boken "Ferlin. Ungdomsåren" berodde på det starka intryck han gjort på mig. Redan 1931 hade jag i Erik Asklunds fina antologi "Modern lyrik" särskilt fäst mig vid honom, och sedan, under åren vid universitetet i Uppsala, hade jag läst "En döddansares visor", "Barfotabarn" och "Goggles", varav särskilt den sistnämnda diktsamlingen för mig framstod som ett storverk.

Så hände det sig att jag våren 1939 vid ett av mina många besök i Stockholm kom in i ett visst antikvariat vid Tegnérgatan vars innehavare, Kristen Rasmussen, var min gode vän, för övrigt en bohemisk och originell personlighet, f d gummiplantageägare på Malacka, nu en passionerad tedrickare och ett slags beskyddare av hela den unga 30-talsgenerationen med Fridegård, Lo-Joh, Moberg, Asklund m fl som han höll salong för i ett litet rum innanför försäljningslokalen.

När Rasmussen föreslog mig att med honom titta in hos Ferlin, tackade jag förstås ja. Just då hade poeten ett litet rum vid Folkungagatan, där han bodde, väl omskött av en vacker ljushårig flicka Beth Lagerlund och i praktiskt grannskap med en specerihandlare som han uppskattade både som umgängesvän och trogen leverantör av rödvinsflaskor. När vi anlände vid lunchtid, var Ferlin vaken men ännu inte uppstigen, dock i full färd med att arbeta. Han skrev på en ny dikt, och redan nu — liksom många gånger senare under vår bekantskap — blev jag imponerad av hans minutiösa självkritik och subtila kräsenhet då det gällde att välja ord och avväga rytmer, kort sagt skapa en hållbar form för dikten.

Bara en vecka senare träffades Ferlin och jag på nytt. Då var scenen det s k Gangster-Norma i hörnet av Kungsgatan och Sveavägen, och den här gången kom jag som betrodd envoyé från ett par studentföreningar i Uppsala som ville anordna en författarafton med honom, Erik Asklund och Helge Åkerhielm. Den saken var lätt ordnad: jag ringde i kaféets hytt till Asklund och Åkerhielm och de svara-

På gamla traditionstyngda Fürstenhof i Klara lyfter Nils Ferlin glaset mot välkända Kalle Masen. T v artikelförfattaren och mitt emot honom en för sällskapet dittills obekant sjöman.

de ja. Ferlin samtyckte också. Men plötsligt sa han: "Om jag ska läsa, så måste den här grabben vara med och sjunga. Han är en god broder." Och pekade på en yngling vid bordet intill som såg sympatisk ut men vilkens musikaliska talanger var mig fullkomligt obekanta. "Söderlundh, Lille Bror, tack ska du ha!" sa sen den sympatiske, varpå jag i min tur tackade och genast inbjöd honom i djärv förlitan på Ferlins goda omdöme, även musikaliskt sett.

Och så ledde då detta till en minnesvärd diktafton i Värmlands Nations lokaler och en lika minnesvärd privat middag hemma hos mig och min fru Elisabeth, allt detta i Uppsala.

Till mina första intryck av Nils personlighet hörde nu förutom hans yrkesambition som poet också hans tydliga skådespelarlust att uppträda och hans goda trivsel tillsammans med vänner och kamrater. I Lille Bror Söderlundh såg han, med rätta, en djupt originell musiker, vilkens skapande strävan passade väl samman med hans egen inriktning, och även Asklund och Åkerhielm kunde han trivas med, i och med att han hade blick för det bästa också i deras anlag eller karaktärer. Över huvud taget kan sägas att "Nisses goda öga" (som målaren Curt Clemens en gång betitlade en tillfällighetsteckning vid ett bord på Sturehof) väl förklarar det stora umgänge med människor som han så småningom fick genom även mycket slumpartade möten på kaféer och krogar både i Stockholms Klarakvarter och annanstans. Den som en gång hamnat vid ett bord tillsammans med Nils, fortsatte gärna att sitta där länge länge, framför allt därför att man kände sig i det bästa sällskap med en klok och god människa, som själv inte

såg ned på någon utan tvärtom hade öga för något värdefullt även hos den skenbart värdelöse.

Vad jag nu framhållit om Ferlins umgänge med nära vänner eller kamrater och mera tillfälliga bekantskaper betraktar jag som ganska viktigt. Ty även om han, som kanske de flesta redan vet, nästan alltid led av ångestkänslor, hade svårt för att sova etc (och gärna också därför blev en nattmänniska på restauranger och på nachspiel) kan man vara säker på att han å andra sidan ofta kände sig på mycket gott humör tillsammans med andra människor. Till detta bidrog då, menar jag, för det första hans positiva inställning till den enskilda människan, hans medmänskliga förståelse, en viss nyfikenhet på mänskligt psyke över huvud taget men också och inte minst hans fina humor — som i sin tur sammanhängde med hans skarpa och penetrerande blick för det psykiska.

Hur djupt Ferlin ofta kunde tränga i sin bedömning av t ex politiska sammanhang fick jag också vid ett tillfälle bevittna — då han, jag och ett par författarkamrater diskuterade det s k vinterkriget mellan Ryssland och Finland 1939 eller 1940 på restaurang Continentals hörna. Där var Albert Viksten och Ivan Oljelund som tog till brösttoner och efterlyste mandom, mod och morske män på ett nog så barnsligt sätt, då Nils med ett par vassa repliker lätt stack hål på både patentnordismen och det till intet förpliktande chauvinistiska hjältemodet. Att han själv, som särskilt i ungdomsårens Filipstad gjort sig känd som en stor bråkstake och slagskämpe, i grunden paradoxalt nog var en ytterligt radikal pacifist som led av all brutalitet och allt översitteri var också något som hans vänner och verkligt närstående mer än en gång kunde konstatera.

Vad Filipstadsupptågen angår har man ju också (delvis även på polishåll) slutligen funnit att de i allmänhet var tämligen oskyldiga och väl mest berodde på ungdomligt överdåd, en vitalitet som kokade över eller på plötsliga mer eller mindre humoristiska ingivelser, ofta i samband med det gamla traditionella schemat "antagonismen mellan de ringa i samhället och detta samhälles uniformerade maktrepresentanter".

III

Sedan jag efter mobilisering i Norrland och Värmland äntligen fått återvända till det civila, blev mitt umgänge med Ferlin allt intensivare, så att vi träffades nästan dagligen. En gång då min fru var bortrest kamperade vi under en hel vecka tillsammans också nattetid. Det hela började med att Nils själv bad att få flytta hem till mig "för att vila sig från krogbesöken" och för att jag skulle få lite dokumentation för den bok jag då bestämt att skriva om honom. Men så dök också Lille Bror Söderlundh upp och ansåg att en liten schism med hans fru tvingade honom att ansluta sig till vårt kollektiv. Varpå vi alla tre tillbragte så gott som hela dygnet i min dåvarande lilla våning Andréegatan 5 på Djurgården.

Och trots att jag fruktat det värsta, visade alla hyresgästerna i min uppgång nu ett beundransvärt överseende med att Nils, Lille Bror och jag naturligtvis snabbt förvandlade varje natt till dag genom att recitera dikter, komponera visor, spela gitarr och tala om poesi, teater m m.

Ja faktum är att precis alla de som bodde bredvid, under eller över min egen våning till den grad rycktes med av vår entusiasm och aktivitet att de bjöd in oss på midnattskaffe, deltog i sångerna och recitationerna och på det hela taget började uppföra sig lika abnormt som vi själva. Så kom det sig t ex att den ordentliga hemmafrun till en känd nattredaktör på Svenska Dagbladet glömde sin plikt att dammsuga våningen, vilket hon annars alltid brukade göra i väntan på sin makes hemkomst på morgonen, att en riksbekant f d stortjuv en trappa under oss blev rörd till tårar av vissa bland Nils dikter, att en rekordgnällig gammal änkefru plötsligt glömde att gnälla och i stället började skina som en sol (eller kanske midnattssol) osv, osv.

Vad jag under dessa nattseanser kom underfund med var bl a att Lille Bror, som oftast somnade med kläderna på, inte ogärna sov en bra stund fram på förmiddagen efter sin sång

och sitt komponerande men att Nils ingalunda bekräftade det kända talesättet "det är skönt för skalder att få sova". I själva verket försökte Ferlin verkligen att sova. Men tydligen tvingades han av en oavlåtlig ångestkänsla till att hela tiden ligga med huvudet höjt upp i handen och stött av den uppresta armbågen utan att kunna sova. Kanske hände det att han slocknade eller dåsade till för någon enstaka minut. Men en sammanhängande och riktigt djup sömn fick han aldrig.

För den som inte kan sova innebär det givetvis en lättnad att ha vaket sällskap under natten, och ett lustigt eller faktiskt lite rörande minne av Ferlins uppträdande i ett sådant sammanhang har jag från Falun under en Dalaresa som vi företog tillsammans, på initiativ av den lika hjälpsamma som kloka författarinnan och skolrektorn Ingegerd Granlund.

Ingegerd som var en god vän till mig och en ännu intimare vän till Nils hade en vår, 1941 tror jag, kommit på den goda idén att skicka mig och Nils till vår gemensamme vän provinsialläkaren Lodhammar i Leksand för att s a s genomgå en kurs — eller kur — i mjölkdrickning. Detta till omväxling med våra annorlunda vanor från källaren PB, Pilen, Oxen-Hungaria och andra ställen som bevisligen inte var mjölkbarer.

Detta experiment slog mycket väl ut och vi levde nästan onaturligt sunt under flera dagar och nätter ända tills vi hittade på att göra en liten utflykt i landskapet med besök även i Sundborn hos romanförfattaren Abdon Furuhage (som skrivit "Stora daldansen") och i Falun, där vi åt en inte helt torr långfrukost på Hotel Grand ända från kl 10 på morgonen till kl 8 på kvällen, då Ferlin beställde taxi för hemfärd till Leksand. Denna rekordfrukost blev emellertid särskilt minnesvärd, både genom att alla stadens Ferlinfans dök upp vid vårt bord i en ändlös kortege (däribland t ex brottmålsadvokaten Nohrborg — han som drömde om att skriva sina memoarer under den tjusande titeln "Mina sju mördare") och genom att hotellrestaurangens levande orkester hela tiden som hyllning till Nils spelade idel Ferlinmelodier: "När skönheten kom till byn ...", "En valsmelodi" osv.

Det minne av Ferlins sömnproblem jag tänkte på var emellertid detta: När vi natten innan kommit till Grand Hotel från Sundborn, hade Nils genast beställt upp ett stort batteri ölflaskor på vårt rum — vilket kanske delvis var menat som sömnmedel. Sova kunde han förstås ändå inte, och när han upptäckte att jag blev alltmera sömnig, reagerade han först lite irriterat på ett sätt som visade att han ansåg det mycket okamratligt av mig att vilja sova när han inte kunde det. Ovettig mot mig var han dock inte, och som ett yttersta medel för att hålla mig vaken trots allt, sa han till slut ungefär så här: "Hör du du, du ska ju skriva en bok om mig ... Om du bara lovar att lyssna på mig, ska jag nu berätta för dig vad jag annars aldrig avslöjat för någon — jag ska berätta om alla kvinnor jag gått till sängs med i mitt liv ..."

Att den innerst mycket blyge och finkänslige Nils grep till detta halmstrå för att hålla mig i vaket tillstånd, tycktes mig mycket rörande. Ja till den grad att jag senare aldrig helt utnyttjat mina möjligheter att berätta om hans sexliv — vilket visserligen kunde erbjuda vissa poänger men absolut inte skulle ge några sensationer à la FIB-Aktuellt.

Om Dalaresan vore för övrigt mycket annat att berätta. Personligt — om originella dalkarlar som t ex fotografen Jones, himlaspelspoeten Rune Lindström och den guldmedaljerade gamle enslingen och målaren G T Wallén. Men också litterärt — eftersom Ferlin faktiskt dessutom hann med en del författarskap. Redan på tåget från Stockholm till Leksand, med blicken mot förbiilande björkar och granar, satt han och arbetade på en version av den "Kärleksvisa" som står tryckt i diktsamlingen "Med många kulörta lyktor":

Hav inga dolda tankar
för den dig håller kär,
hur än han krokot vankar
och marga sorger bär.
Det kund oss båda båta
att samman le och gråta
den korta tid som är.

Denna vackra dikt, som Nils betecknat som en pastisch "efter Wivallius", diskuterade han ganska grundligt igenom med mig, troligen därför att han betraktade mig som specialist på den arkaistiska språkformen, nordist som jag var. Det var för övrigt ett fint drag hos Ferlin att han för att finna "le mot propre" aldrig skämdes för att rådfråga vänner med språk som hobby eller specialitet. Gällde det t ex gatunamn i Paris bad han mig inte så sällan om förslag eller sakliga besked. Bl a minns jag från ett dylikt samråd att jag en gång framkastade ett gammalt parisiskt gatunamn som han med förtjusning placerade in i sin vers — det var "Rue de Buci" som ju också är ett namn med både skön klang och äkta medeltida färg.

Om dikten "Kärleksvisa" kan jag också yppa att den gav uttryck åt högst personliga och intima problem som jag själv fick följa på mycket nära håll. Den faktiska bakgrunden var Nils Ferlins då pågående kärleksförbindelse med en ung stockholmska, och det var ett förhållande som hade svårt att fungera lugnt och normalt, kanske främst därför att de båda parterna vant sig vid att leva så olika liv: Nils — en orolig bohemtillvaro utan respekt för skillnaden mellan dag och natt, hon — en lugnare och mera borgerligt reglerad livsrytm med sedvanlig åtskillnad mellan dag och natt. Vad mig beträffar hände det ibland att Nils telefonerade hem till mig kl 2 eller 3 på natten och bad mig infinna mig omgående per taxi för att agera som ett slags domare i stridsfrågor mellan de båda.

Vad saken gällde kunde, i mitt tycke, vara rena bagateller eller mer eller mindre subjektiva värderingar. Men hos Nils fanns en benägenhet att göra viktiga moralfrågor av allt. Eufemistiska formuleringar eller nödlögner — intet av detta tolererades av Nils. Och sådant som fula tankar betraktades nog gärna av honom som nästan lika förgripliga som påtagligt brottsliga handlingar.

Att som kvinna leva tillsammans med Ferlin förutsatte troligen att man var en övermänniska både i praktiskt tålamod och i rent fysisk styrka (utan avsevärt sömnbehov). Mycket av detta ideal tror jag på sin tid förverkligades av hans livskamrat omkr 1940, konstnärinnan Beth Lagerlund. Kanske blev det senare, fram på 50-talet en något lättare uppgift för hans hustru Henny, eftersom Nils då lite bättre lyckats anpassa sig till människors normala sätt att leva. Och dock måste svårigheterna i ett samliv med Ferlin många gånger ha blivit övermäktiga för hustrun just på grund av hans alltid nästan schartauanskt stränga moralbegrepp.

IV

Som en sammanfattning av mina minnesintryck av personligheten Nils skulle jag vilja karakterisera honom som en frisk och naturlig människa som redan i sin ungdom älskade det konkreta livet och dem av hans medmänniskor som han fann ärliga och pålitliga. Från första början betydde kamratskap (som med skolkamraten Gustaf Andborg) nästan allt för honom. Besvikelser i fråga om människors och samhällsgruppers moral sökte han komma över bl a med hjälp av alkohol och kamratligt umgänge. Av kvinnor betydde modern och systern Ruth mest. De andra inte lika mycket. Hos Beth Lagerlund fann han visserligen en bra kvinnlig kamrat, hos Ingegerd Granlund och Henny kanske den moderlighet han sökte. Sina stränga moraliska krav ville han aldrig ge upp, och ibland gick han säkert gentemot de närmaste alltför långt i sin etiska rigör så att han kunde verka pedantisk eller rättshaverisk. Lyckligt nog saknade han som moralist dock maktbegär eller grymhet. Det fanns trots allt inom honom en botten av mjukhet och ödmjukhet, som gjorde honom god mot de svaga, och en klarsynthet i blicken, som kom honom att se skönheten i varje äkta och oegennyttig känsla. Han var egentligen alltid klarsynt och renhjärtad som ett litet lyckligt barn. Tror jag.

TVÅSPRÅKIG FERLIN-TURNE

Finland har som bekant två nationalspråk. Kampen mellan svenskan och finskan, den mångomtalade språkstriden, var under generationer ett allvarligt problem. Idag är den definitivt bilagd — det råder det knappast några delade meningar om. Ett glädjande exempel på denna fredliga samexistens och samverkan är, att man just nu för första gången ordnar en tvåspråkig sångturné med en stor poets diktning. Nils Ferlin turnerade högst egenhändigt i Finland för ganska länge sedan. Just nu den 19 oktober inleds turnén Finland runt med programmet "Stjärnorna kvittar det lika" av den främste nu aktive rikssvenske Ferlin-tolkaren Tor Bergner och av hans kollega Pauli Virta, välkänd finsk trubadur som liksom på en LP förra året sjunger Ferlin-dikter på finska, översatta av Aapo A Piippo. Arrangörer är Hanaholmens kulturcentrum och Sveriges ambassad i Helsingfors.

Programmet består av 13 kända Ferlin-visor som knyts samman med korta talade texter om skaldens liv och dikt. Pauli Virta sjunger och talar på finska, medan Tor Bergner framför sin del av programmet på svenska. — Annars är det värt att påpeka att broder Tor inte saknar möjligheter att säga något på finska heller — som Föreningen Nordens stipendiat studerade han finska vid sommaruniversitetet i Jyväskylä 1967.

Och ännu ett exempel på arbetet att rasera språkgränsen: Pauli Virta upptäckte att de mest kända grammofoninspelningarna av Ferlin-visor på svenska inte finns att köpa i Finland. Varpå han raskt sjöng in sin årsgamla finska LP men med svensk text för finländskt bruk. Dessutom har han just avslutat ett TV-program om Nils Ferlin med bl a en intervju med Lasse Pöysti, självdeklarerat absolut tvåspråkig finländare som är chef för rikssvenska Dramaten.

Tala om samarbete över språkgränsen!

NYTT FERLIN-PROGRAM PÅ TURNE OCH SKIVA

Sångaren och kompositören Ove Engström i Upplands Väsby sjöng egna tonsättningar av Nils Ferlin under vårens årsmöte, bl a "Nu sover Sorg" ur Goggles". Den och flera andra ingår i ett Ferlin-program "På längtan kan det hela bero", som han turnerar med under oktober i Södermanland och Västmanland till ackompanjemang av Strängnäs underhållningsensemble under ledning av Bertil Eriksson. I programmet ingår också välkända tonsättningar av Lille Bror Söderlundh och Tor Bergner. Hela proprammet kommer att spelas in på en LP och kanske också för TV. Sångare och ensemble är efter turnén tillgängliga för arrangörer över hela landet, som kan vända sig till Strängnäs Musikavdelning, Box 210, 152 01 Strängnäs, tel 0152—148 77 eller 146 58.

330 TONSÄTTNINGAR av FERLIN-dikter

"Ingen annan svensk poet är oftare tonsatt" skrev professor Karl-Ivar Hildeman om Erik Axel Karlfeldt i en stor artikel i Svenska Dagbladet i augusti.

Professorns entusiasm inför sitt ämne har misslett honom. Möjligen har t ex Gustaf Fröding eller Dan Andersson inspirerat till flera tonsättningar. Klart är i varje fall att Nils Ferlins dikter blivit tonsatta i betydligt större omfattning än Karlfeldts. STIM redovisar av framförda tonsättningar för Karlfeldt 197 och för Ferlin 330.

Att Nils Ferlin fortfarande idag inspirerar till nya musikaliska tolkningar, både i Sverige och utomlands, är välkänt. Enbart bland de 49 melodier som framfördes vid YTF:s stora Ferlin-konsert 1980, var flera så nya att de inte hunnit sjungas offentligt tidigare. G L

FERLINS KULTURHEM

— konsten och litteraturen — redovisas av regissör Hasse Skogsberg vid olika kulturaftnar på skilda håll i landet, fr o m vecka 43. Först naturligtvis i Värmland, biblioteken i Karlstad och Filipstad, men också i Sthlms-regionen. Dessutom Uppland, Småland, Öland, Skåne — och Blekinge Bildningsförbund står för landets första Ferlin-seminarium i november. — Givetvis är det ett biblioteksintresse att få ta del av Ferlins umgänge med den övriga svenska parnassen, som skänkte Nils Ferlin många unika dedikationsex — litterära pärlor! En del av dessa redovisades ju i PR, förra numret.

NILS FERLIN I ETT NÖTSKAL

Rektor Carl Zetterlund i Storvik har skrivit ner några av sina personliga minnen av Nils Ferlin i ett par lika roliga som intressanta artiklar i Gefle Dagblad. Där finns bl a följande förnämliga karakteristik:

"Mannen som chockerade moralisterna genom att vara bohem och bohemerna genom att vara moralist."

EN AV DE ADERTON (HUNDRA)

Som bekant är vi för närvarande ungefär 1800 aktiva medlemmar. Nu har De Aderton också insett att de inte längre kan hålla sig utanför kretsen. Som synes av förteckningen över nya medlemmar, ingår nu även Svenska Akademien i vår krets. — Det finns alltså inte längre anledning att, som t ex i Nobelprissammanhang från visst håll, ifrågasätta De Adertons litterära omdöme.

NÄR SKÖNHETEN KOM PÅ TALLRIK

Nu får vi Nils Johan Einar serverad på tallrik

På en samlartallrik från Gustavsberg har professor K G Bejemark avbildat sin vid det här laget världsberömda skulptur av skalden på en soffa i hemstaden Filipstad. I en prydlig notslinga runt figuren finns Lille Bror Söderlundhs välkända melodi "När skönheten kom till byn". Tallriken görs i högst 5000 ex (varefter plåten förstörs) i vitt benporslin med svart relieftryck och diameter 22 cm. Tallriken blir den första i en serie på sex — eventuellt tio — med liknande Ferlin-motiv av K G Bejemark och med annan melodi i periferin.

Ferlin-sällskapet är garanterat 5 kr netto för varje såld tallrik. Därmed kan vi avsevärt höja Ferlin-priset, som redan nu är landets största lyrikpris insamlat helt på privat väg.

Ferlin-tallriken som ges ut i november, kostar 100 kr plus moms och kan enklast beställas i bokhandeln.

Men medlemmarna får köpa den betydligt billigare

För oss kostar den bara 65 kr styck plus moms, om vi köper 5 tallrikar (och dessutom 25 kr för emballage och porto för alla 5). — Och vem har inte användning för några extra exemplar till förslagsvis julklappar?

Det billiga medlemserbjudandet kan man utnyttja *bara* genom att beställa de fem (eller tio eller så) tallrikarna genom

Enström Trading, Box 57, 163 91 SPÅNGA
tel 08-36 29 20

Årsmötet 1981

Lika glädjande som växande är medlemmarnas intresse för sällskapets årsmöten. Den 11 maj 1981 samlades ett 90-tal medlemmar i Sjöfartshuset vid Skeppsbron. Före förhandlingarna kunde de studera ett urval av de böcker, som för sällskapets räkning och delvis med ekonomiskt bistånd från Bonniers förlag ropats in av Ivar Öhman vid auktionen på Nils Ferlins bibliotek.

Skattmästaren Curt Enström kunde i korthet meddela, att sällskapets ekonomi — i motsats till den det omgivande omvärldens — var särdeles god med ett redovisat överskott på ca 18.000 kr. Djupt gripet härav beviljade årsmötet med såväl acklamation som tacksamhet styrelsen ansvarsfrihet för dess verksamhet 1980.

Till sällskapets ordförande omvaldes Sandro Key-Åberg, till ordinarie styrelseledamöter Sven Aspling, Tor Englund, Curt Enström, Gunnar Larson, Edvard Matz och Olof Ögren och till suppleanter Eva-Lisa Lennartsson, Axel Liffner och Idun Lovén. Till adjungerad styrelseledamot omvaldes Jenny Westerström.

Till ny revisor valdes Sten Skanne och till revisorssuppleant Kerstin Malmström. På skattmästarens förslag uttalade årsmötet sin stora uppskattning av den nyligen bortgångne revisorn Birger Backvalls insatser som sällskapets revisor under mycket lång tid.

Till ledamöter av valnämnden omvaldes Karin Nordell (sammankallande), Ebba Ehrenborg och Maj-Brit Carlson.

Skattmästaren berättade om de planer på en samlartallrik med Ferlin-motiv som på hans initiativ diskuterats med professor K G Bejemark och AB Gustavsberg. Motivet skulle vara en teckning av professor Bejemark och en notslinga med "När skönheten kom till byn". Tallrikens försäljning i 5.000 ex över hela landet (till förmånspris för medlemmar) skulle bidraga till att sprida kännedom om Nils Ferlins diktning och kunna ge sällskapet en garanterad nettoinkomst av 25.000 kr under det första året, detta utan att sällskapet åtoge sig några som helst ekonomiska förpliktelser. En ny tallrik med nytt Ferlinmotiv skulle ges ut under de följande fem, eventuellt nio åren och varje år ge sällskapet samma nettoinkomst. Tallriken skulle ses som ett led i arbetet att förbättra sällskapets ekonomi och därmed höja prissummorna avsevärt. — Efter långvarig diskussion beslöt årsmötet att planerna skulle förverkligas under angivna villkor. Som förutsättning skulle enligt beslutet gälla, att utbetalningar och beräkningsgrunder skulle år för år kontrolleras av sällskapets revisor, som skulle redovisa antalet sålda tallrikar och gjorda utbetalningar och avräkningar.

Några av auktionsförvärven

Ett antal förslag till innehavare av 1981 års Ferlinpris och trubadurpris framfördes och diskuterades.

Om statykommitténs arbete meddelade Olof Ögren att ekonomin nu var säkrad för skulpturen i Klara. Stockholms kommun hade anslagit 100.000 kr, och därtill kom 55.000 kr från Wickanderska fonden och ungefär lika mycket som kommittén själv samlat in bl a genom konstauktionen på Skansen. Den exakta placeringen av skulpturen diskuterades fortfarande med myndigheterna.

Ivar Öhman meddelade att han genom att lyckas skaffa fram både allmänna och enskilda medel för ca 45.000 kr ropat in konst vid auktionen på det ferlinska sterbhusets konstsamling. Konsten och en del av tidigare nämnda inropade böcker skulle enligt planerna placeras i ett tänkt Nils Ferlin-rum, eventuellt utformat som ett Norma-café och förhoppningsvis klart att öppna 1982.

Sandro Key-Åberg meddelade att sällskapet i ett reportage av misstag kallats Nils Ferlin-Samfundet. Något sådant samfund existerade så vitt talaren hade sig bekant inte. Nils Ferlin-Sällskapet hette, försäkrade han, fortfarande Nils Ferlin-Sällskapet. Varöver årsmötet storligen fröjdade sig.

Sålunda andligen styrkta och förtröstansfulla efter förhandlingarna samlade sig medlemmarna till ett mera lekamligt mellanspel, d v s man intog med entusiasm kalvschnitzel. Med än större entusiasm återgick man till den andliga spisen: högklassig underhållning i ord och toner av i tur och ordning Ove Engström, Håkan Steijen, Monica Nielsen, Eva-Lisa Lennartsson och Gunde Johansson. Vinsterna till kvällens lotteri, som ytterligare förbättrade sällskapets ekonomi med 1.000 kr, bestod av konst av Bertil Hladisch, Birger Lindberg, Idun Lovén och Sven Mellberg och böcker och andra gåvor från Tor Bergner, Ann-Margret Dahlquist-Ljungberg, Tor Englund, AB Curt Enström och Rabén & Sjögren förlag.

Därefter gick de flesta hem, även

sekr

Nya medlemmar t o m 31 aug 1981

Akse, Odd Normann, Husebygrenda 5 E, Oslo 3, Norge
Alvarsson, Christer, Paradisgat 14, 413 16 Göteborg
Andersson, Elsa, Bockhornsväg 4, 582 45 Linköping
Andersson, Martin, Tegnérgat 18, 652 23 Karlstad
Aspelin, Håkan, Radhusgat 17, 682 00 Filipstad
Bertilsson, Ronny, Eskaderväg 32, 183 54 Täby
Björk, Karin, Vaniljgat 14, 424 45 Angered
Carpelan, Påvel, Odensaari, Masku, Finland
Dalgren, Peter, Bergsundsgat 12, 117 37 Stockholm
Ekberg, Bo, Vikingaväg 3 C, 223 76 Lund
Eriksson, Monica, Åsögat 204, 116 32 Stockholm
Fernström, Inga, Ringgat 37 A, 752 27 Uppsala
Fällman, Penty, Bergklintväg 9, 194 60 Upplands Väsby
Gunnarson, Henry, Garvaregat 15, 602 21 Norrköping
Gustafsson, Åke, Magnus Stenbocksgat 10, 222 24 Lund
Hammarlundens Bibliotek, 663 02 Hammarö
Hanning, Lennart, B Jarlsgat 118 B, 114 20 Stockholm
Holmqvist, Bo, Högbergsgat 28, 116 20 Stockholm
Håkansson, Leila, Vanadisväg 5, 113 46 Stockholm
Jansson, Lars, Hj Bergmans Väg 72, 703 59 Örebro
Jonson, Helfrid, Vanadisväg 5, 113 46 Stockholm
Jüris, Ester, Sigfrid Undsets Gata 8, 161 58 Bromma
Karlsson, Gustav, Skogsstigen 1 D, 370 30 Rödeby
Liljestrand, Håkan, Kontorsgat 29, 951 59 Luleå
Lundberg, Lennart, Aronsberg, 770 31 Riddarhyttan
Magnusson, Marianne, Källängsväg 81, 181 44 Lidingö
Markkanen, Jari, Fjällglimmen 1, 424 49 Angered
Munck, Nisse, Box 2016, 692 02 Kumla
Nordgren, Greta, Rönnowsgat 19, 296 00 Åhus
Nordlander, Anders, Vallåkersgat 4 B, 881 00 Sollefteå
Olsson, Christina, Serenadväg 7/215, 451 71 Uddevalla
Olsson, Gunborg, Billerudsgat 23 A, 661 00 Säffle
Ottosson, Björn, Blomsterkungsväg 168, 162 43 Vällingby
Pariola, Olli, Aspnäsväg 14, 175 37 Järfälla
Rapp, Inger, Box 1624, 790 30 Insjön
Rosén, Ingegerd, Skytteholmsväg 22, 171 44 Solna
Skalmstad, Åke, Handelsväg 9, 182 36 Danderyd
SKAP:s Arkiv, Box 5091, 102 42 Stockholm
Sundling, Ingrid, Häggväg 22, 135 52 Tyresö
Svenska Akademien, Nobelbiblioteket, Källargränd 2—4, 111 29 Stockholm
Säll, Arne, Erikslundsväg 11, 611 61 Nyköping
Söderberg, Hellmut, S Kungsgat 37 B, 753 21 Uppsala
Tallgren, Henry, Nybyväg 36, 774 00 Avesta
Tyréus, Birgit, Villa Åsvik, 570 20 Bodafors
Wikström, Aina, Illerbacken 1, 181 44 Lidingö
Zachau, Ulf, Kapellgången 2, 411 31 Göteborg
Åhrnby, Bertil, Kometväg 17, 183 33 Täby
Östlund, Peter, Krokusväg 2, 171 73 Solna

Ständigt medlemskap

Claeson, Åke, Engelbrektsgat 28, 632 30 Eskilstuna
Hladisch, Ruth, Ljuskärrsväg 27, 133 00 Saltsjöbaden
Malmström, Ingvar, Hejdegat 21, 582 43 Linköping
Solén, Gunnar, Sysslomansgat 9 B, 752 23 Uppsala
Sterner, Eric, Filipstadsbacken 40, 123 43 Farsta
Sundberg, Britta, Larsbergsväg 47, 181 38 Lidingö
Sundberg, Gunnar, Larsbergsväg 47, 181 38 Lidingö
Wejdeby, Margit, Syrenelund, 186 00 Vallentuna
Wejdeby, Sture, Syrenelund, 186 00 Vallentuna
Åström, Mikael, Vanadisväg 7, 113 46 Stockholm

SKALDEN I GRÄNDEN

Landsfiskalen Holmberg i Norrtälje fick som bekant ofta besök av Nils Ferlin under skaldens många år i Länna. Vid dåvarande landsfiskalsgården går än idag en liten gränd mellan Stora Brogatan och Öströms gränd. Den lilla namnlösa gränden borde naturligtvis få heta "Nils Ferlins gränd", föreslog Roslagens fornminnesförening för ett par år sedan. Detsamma tyckte många andra Norrtälje- och Roslags-bor, dock icke högvördiga byggnadsnämnden, som hänvisade till att gränden å ena sidan visserligen vore namnlös men å andra sidan redan hade den "etablerade" benämningen Åpromenaden.

En anonym dam har nu satt byggnadsnämnden på (dess) plats och Nils Ferlin på hans. Hon har bekostat en bronsplakett på ett av husen vid vad hon och så många andra framhärdar med att kalla Nils Ferlins gränd. Plaketten som är gjord av stadens kände smideskonstnär Konrad Nyström, visar skalden i profil tankfullt blickande vidare in i gränden.

Och under den står den välkända dikten ur "Barfotabarn" med de än mer välkända (utom möjligen för byggnadsnämnden) slutraderna:

Nu är det inte långt mellan människornas hus,
men långt emellan hjärta och hjärta.

Från Roslagen övrigt nytt: när det ferlinska hemmet i Norrboda skingrades, ansåg Norrtäljetrubaduren Anders Lund och red Esse Jansson det vara dags för Länna att göra något — där bodde ju ändå skalden en fjärdedel av sitt liv. En augustisöndag blev det en Ferlin-dag i Länna församlingshem alldeles intill poetens första lilla stuga, dit han kom 1946. Gunde Johansson gav ett vänporträtt som bara han kan det, och Anders Lund sjöng, bl a ett par egna tonsättningar av tidiga Ferlin-dikter och sin egen "Minns ni Ferlin?"

Bilaga medföljer

KALLELSE

Alla medlemmar hälsas välkomna till

utdelningen av årets pris

till BO CARPELAN, ALF HENRIKSON och GUNDE JOHANSSON

tisdagen den 20 oktober 1981 kl 19.30

i Sjöfartshusets festvåning, Skeppsbron 10, Stockholm

Sällskapets ordförande presenterar pristagarna och överlämnar prisen. Därefter följer sedvanlig middag med gravlaxcocktail, Cordon Bleu (kalvschnitzel fylld med ost och skinka), stort glas vin eller öl/vatten och kaffe till ett pris av 70 kr inkl servisavgift. Högst 100 deltagare, d v s de som först anmäler sig. Senaste anmälan till middagen den 16 oktober kl 16 på tel 08-36 29 20.

Anmälan är bindande.

Sång och uppläsning. Bok- och konstgåvor till det traditionella lotteriet är mycket välkomna.

Nils Ferlin och Finland

Att Nils Ferlin på flera sätt hade anknytning till Finland är välbekant. När stadgarna för Nils Ferlin-Sällskapet en gång skrevs, var det därför knappast av någon tillfällighet som man där bestämde att Ferlin-priset skulle tilldelas "en *svenskspråkig* lyriker", vilket ju täcker även den finlandssvenska parnassen. Och det är mer än glädjande att Ferlin-priset äntligen 1981 vandrat över Östersjön.

För att markera att Nils Ferlin och det sällskap som arbetar för att hålla hans diktning levande är en angelägenhet för både Finland och Sverige i samarbete, har här i Poste Restante den finlandssvenske pristagaren Bo Carpelan presenterats av en rikssvensk lyriker (sid 4) och den rikssvenske hederspristagaren Alf Henrikson fått sin bild tecknad av en finlandssvensk kollega (sid 6).

Samtidigt är det en glädje för PR att få berätta (sid 20) om ett unikt evenemang, som inleds i Finland dagen innan årets Ferlin-priser delas ut: en *tvåspråkig* sångturné med programmet "Stjärnorna kvittar det lika", framfört av två Ferlin-tolkare av rang: *Tor Bergner*, "Broder Tor", en gång skaldens något yngre kamrat under magra Klara-år som svarat för så många kända tonsättningar, och *Pauli Virta* som nyligen sjungit in en LP med Ferlin-dikter på finska (tolkade av Aapo A Piippo) till melodier av Lille Bror Söderlundh, Josef Briné och Tor Bergner. Turnén har kommit till i samarbete mellan Hanaholmen och Sveriges ambassad i Helsingfors.

Nils Ferlin-Sällskapet — som är en optimistisk sammanslutning — hoppas att vad som nu hänt och händer kan bidraga till att öka intresset för Nils Ferlins diktning i Finland. Kanske rent av öka intresset för att bli medlem.

Det är inte nämnvärt besvärligare för en finländare än för en rikssvensk att betala in 30 kr i medlemsavgift till postgirokonto 35 21 55-6 i Stockholm.

För den blygsamma summan får hon eller han 2 nr av Poste Restante per år. Men framför allt skaffar man sig ett gott litterärt samvete genom att man därmed hjälper till att förhoppningsvis öka storleken av Ferlin-priset och därmed bereder en framstående svenskspråkig lyriker en tids (skattefri) arbetsro.

Har Du råd att undvara ett gott samvete?

G L

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2, 1981

Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel 61 66 79

På dagtid tel 36 29 20 (efterfrågas: Karin Nordell) Sällskapets postgiro: 35 21 55—6.

Redaktör för medlemsbladet: Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 24 Stockholm. Tel 08/68 60 06, 0764/364 89

Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg ISSN 0345—9519